

vist tilbage af Kaptajnen, fordi Lægen havde erklæret, at Manden kunde gøre Turen med. Han var da saa daarlig, at hans Kammerater paa Tilbage-marchen, efter hvad der er meddelt, bar hans Tornyster og Gævær. Lørdag Morgen vilde han igen melde sig til Lægen sammen med 3 Kammerater, saa vidt jeg husker, i Svenstrup — jeg beder undskyldte, hvis jeg forveksler de anførte Landsbyers Navne —, og de begav sig paa Vej. Maa-ske har han været daarligere, end han selv har været klar over, og de er derfor kommet langsommere frem, end de havde beregnet, de kommer i alt Fald først til Svenstrup lige i det Øjeblik, Lægen skal sætte sig paa sin Motorcykle og køre til Dall. Han mente, det ikke var passende for Soldaten at komme saa sent, og sagde, at de kunde spadsere videre til Dall. Han kørte saa, og de kom efterhaanden til Dall og blev undersøgt, og Soldaten fra Aalborg, Thorvald Petersen, blev erklæret for at fejle noget, saa at han kunde faa et Par Dages Frihed. Men da han skulde tilbage, var det ikke godt for ham at naa tilbage til sit Logis, han maatte sætte sig i Vejgrøften. Der var kommet en kørende Mand forbi, da de traskede af til Dall, og de spurgte ham, om de kunde komme op at køre, naar han kørte tilbage. Han svarede, at han i Løbet af 1 Time skulde vende tilbage, og de tre vilde saa ikke vente paa ham, men Thorvald Petersen erklærede, at han var nødt til at vente, for han kunde ikke gaa længere.

Han kom saa endelig tilbage til sit Logis om Lørdagen og laa saa derude, og det skal siges om de Folk, han var indkvarteret hos, at saa snart de mærkede, at han var syg, gav de ham et Kammer til Logis, og saa vidt jeg kan forstaa, har Behandlingen fra deres Side været god. Om Søndagen, hed det sig først, havde Lægen været tilkaldt tre Gange, men nu er det indskrænket til een Gang, og Lægen paa-staar, efter hvad Bladene siger, at han ikke har faaet nogen Meddelelse om den syge Soldat, men om Mandagen blev han tilkaldt. Soldaten var blevet saa daarlig, at hans Kammerater vaagede hos ham, og han var vist til Tider noget uklar. Om Mandagen møder Doktoren igen og undersøger ham og bliver saa klar over, at han maatte lægges ind paa Sygehus, og rekvirerer Sygevojn i Aalborg til at hente ham, men paa Vejen ind til Aalborg døde Manden.

Denne Soldat, som efterlader sig en Hu-

stru og syv Børn, medens det ottende er i Vente, har altsaa, hvis Notitsen i Bladene er rigtig, efter Lægeraadets Formening faaet en forsvarlig Lægebehandling, Lægen har gjort sin Pligt. Jeg ved, at Befolkningen paa den paagældende Egn var i højeste Grad opskræmt og oprørt over den Behandling, Soldaten efter dens Mening havde faaet, og jeg vil derfor henstille til den højtærede Forsvarsminister, at han tager Sagen op til en saa grundig Undersøgelse som muligt, thi det kan dog ikke være nok for Befolkningen, at Lægeraadet fritager en Kollega for Ansvar og renser ham. Den offentlige Mening har sikkert Ret til at forlange, at denne Undersøgelse foretages af upartiske Mænd, i det hele af Folk, som kan skaffe sig Oplysninger og sætte sig i Forbindelse med dem, der er nødvendige til at faa Sagen fuldt belyst.

Jeg kunde have Lyst til ogsaa at spørge den højtærede Minister, hvordan Undersøgelsen har været. Jeg maa gaa ud fra, at denne Mand, naar han har været saa daarlig, at han tre Gange gik ud af Geledet og ikke kunde mere, maa-ske allerede paa det Tidspunkt har gaaet med en Temperatur af 38—39 Grader. Jeg vil spørge, om man har faaet oplyst, at vedkommende Læge har taget Mandens Temperatur og derved sikret sig, at det ikke var en febersyg Patient, han tvang til at deltage i Øvelserne. Efter de Oplysninger, jeg har faaet af Folk, som kendte lidt til den Sag, forstaaer jeg, at Lægen vil sige, at Dødsaaarsagen kunde ikke være det Ildebefindende. Soldaten har klaget over, det var af Hjertet, som havde holdt op at fungere, det var et Hjerteslag, han var død af. Jeg ved ikke, hvad Lægen siger til sit Forsvar, men som Lægmand mener jeg at kunne slutte, at hvis Manden har skullet holde Strabadser ud og løbe, med ret høj Feber maaske, er der blevet budt Hjertet saadanne Overanstrengelser, at det ikke var underligt, om det til sidst hørte op med at virke. Jeg nærer ingen Tvivl om, at den højtærede Minister vil gøre, hvad han kan, for at denne Sag kan blive fuldt oplyst, og specielt vil jeg altsaa gerne have at vide, hvordan Undersøgelsen har været. For Resten er allerede det at foretage en Undersøgelse paa aaben Mark i daarligt Vejr af en Lungepatient vist i sig selv ret farligt.

Man kan undre sig over, at det har været muligt, at Sagen er gaaet saa vidt, og man kunde maaske endog rette Bebrejdelse imod Soldaten og spørge: Hvorfor